

KIADÓ HIVATAL:

Szikas Antal könyvnyomdája, hova az előfizetési pénsek, hirdetések és minden a kiadóhivatalt érdeklő közlemények küldendők.

„Nyilvántartás”-ban egy sor közlési díja 10 krajcár.

Hirdetések jutanyosron vétetnek fel.

SZARVASI LAPOK

TARSA DALMI ÉS KÖZGAZDASÁGI HETILAP

MEGJELENIK HETENKINT EGYSZER, VASÁRNAP.

SZARVAS VÁROS HIVATALOS LAPJA.

ELŐFIZETÉSI ÁR.

Egész évre 5 frt. — kr.
Félévre . 2 frt. 50 kr.
Negyedévre 1 frt. 25 kr.

SZERKESZTŐSÉG.

Beliczey-ut 15. szám
hova a lap szellemi részét
illető közlemények küldendők.

Kéziratok nem adatk vissza.

Hivatalos közlemény.

7612

1897

Hirdetmény.

A nmgú m. kir. pénzügyminiszterium 18938 sz. körrendeleténél fogva alólírott községi előjáróság által közhírré tétetik, hogy jövőben a község tulajdonát képező vagy a kezelése alatt álló alapokból felvett kölcsönök — ide nem értve az árvapénztárt — visszafizetésekor, a fizetett összeg után a II. fokozat szerinti bélyegilleték ragasztandó a könyvecskebe.

Szarvas, 1897. márcz. 36.

Az előjárók nevében:

DANCS BÉLA,
első jegyző.MELISJÁNOS,
bíró.

2635

1897

Szarvas község előjáróitól.

Hirdetmény.

Közhírré tétetik, hogy a Nméltségű m. kir. honvédelmi miniszterium által elrendelt s 1897. évben foganatosítandó lóosztályozás (lósorozás) Szarvason f. évi ápril hó 28, 29 és 30-ik napjain fog a „Farkas” vendéglő udvarán megtartatni.

Felhivatnak ennél fogva a lótulajdonosok, hogy a birtokukban levő s 4 éven felüli lovakat a következő sorrendben vezessék az osztályozó bizottság elé:

Ápril. 28-án 1—600 házzámig.
Ápril. 29-én 601—1200 „ „
Ápril. 30-án 1201—1830 „ „ és az előző napokról esetleg elmaradtak.

Figyelmeztetnek egyszersmind a lakosok, hogy az elő nem vezetett lovak tulajdonosai amennyiben ezen mulasztást kellőleg igazolni nem tudják, lovaiknak esetleg valamely szomszéd községbeni utólagos elővezetésére lesznek utasítva és a járási közigazgatási hatóság által a községi szegényalap javára minden ló után 15 frt-ig terjedhető bírsággal büntethetők.

A lóosztályozó bizottság elé vezetés alól mentesek:

a., Az Ő Felsége és a felséges uralkodóház tagjainak udvartartására szolgáló lovak.

b., az állami lótenyésztési intézetek lovai;

c., a katonai igazgatás lovai és a tényleg szolgáló katonatisztek azon saját loval, melyekre szolgálatuk ellátására szükségük van;

d., a nemzetközi szerződések szerint felmentett lovak;

e., azon lovak, melyeket az állami és törvényhatósági szolgálatban álló egyének a közszolgálat teljesítésére kötelesek tartani.

f., a postamesterek és postabérlők azon lovai, melyeket a postaforgalom folytatása végett szerződésileg tartaniok kell;

g., az egyesek birtokában levő azon mének a melyek mint lótenyésztésre alkalmasok nyilvántartatnak s a melyekről ez, az illető lótenyésztési bizottságtól kiállított igazolvánnyal bizonyítottatik.

h., azon csikók, melyek az osztályozás évében a négyéves kort nem haladják túl;

i., azon kanczák, melyek az osztályozás előtt, 8 nappal ellenek, vagy amelyeknek ellése közvellenül váratik, de csak azon esetben ha az osztályozás nem helyben történik, vagy ha az osztályozási helyig azokkal hosszabb utat kellene tétetni.

k., a ragályos, lázas vagy egyéb nehéz betegségben sinitődő lovak; és végre

l. a nyilvánvalóan alkalmatlan lovak.

A lóosztályozó bizottság a fentebb megjelölt napokon mindég reggeli 7 órakor kezdi meg működését.

Szarvas, 1897. márczius 13.

Az előjárók nevében:

SALACZ JÓZSEF,
jegyző.

Jelentése

a szarvasi járási gazdasági bizottságnak 1897. év első negyedéről.

Tekintetes Alispán ur!

A szarvasi járási gazdasági bizottság 1897. év első negyedéről szóló jelentését van szerencsém előterjeszteni.

1. Mult év december havában megkereste a bizottság a mezőhegyesi méntelep parancsnokát arra nézve, hogy a szarvasi járásban is szíveskedjék „táj fajta” lótenyésztést létesíteni melylyel Mezőhegyes vidékén oly szép eredményt ért el. Azonban a parancsnokság átiratban arról értesítette a bizottságot, hogy azt ezen a vidéken, mint Csaba példája mutatja,

TÁRCZA.

Egy haldokló vallomása.

Nehéz az orvos pályája. Ő az, kitől Isten után a beteg megrongált, pusztulásnak induló egészsége helyreállítását reményli, várja. E várakozásnak eleget tenni, — kivált nehezebb körülményekben, — nem csekély feladat. De vannak complicált bajok, súlyos betegségek is, melyek daczólnak az emberi tudománnyal, melyeknek kimenetele végzetes. Az orvos körülbelül tudja, hogy beteg menthetetlen, de mivel a legnagyobb beteg sem adja fel egyhamar a kiépülés reményét, ottl a szenvedőt megfosztania nem szabad. Nem is teszi ezt egy jó orvos sem, — ellenkezőleg azt mind utolsóig ápolni törekszik. E mellett az ily orvos, ki mindenkor egyszersmind igazi emberbarát is, együtt szenved nagy betegével, — nem testileg, de lelkileg. Keres, kutat — ha már mást nem tehet, legalább enyhítendő teszi a fájdalmakat. csillapító szerekkel, hogy a halálharcot rövidébbé, elviselhetőbbé tegye. Ki tudja elmondani mind azt, mit akármely lelkiismeretes, jószívű orvos egy halálos beteg kezelésénél át szenved. Ki képes mérlegelni azt a fájdalmat, mely szívét eltölti, midőn látja, hogy minden fáradozása, minden igyekezte, teljes ön-feláldozása rövidébb vagy hosszabb idő multán eredménytelené fog válni? A jó, a felebarátilag szerető orvos mindenkor sokat áll ki, de legtöbbször a végzetes esetekben, — gyakran jutalmazatlanul. Legnehezebb azonban feladata akkor, mikor egy haldokló ágyához hívják. Erős szív kell ahhoz, hogy az ember férfiasan bírja elviselni azon jelenetek hatásait, melyek ilyenkor a szomorú helyen szemébe tűnnek. Látni a haldokló

utolsó pillantásait, a hátrahagyandó szeretteire vetetteket; hallani búcsúszavait, elhaló lélekzetét. melle tompa hörgését! nézni az övegy, az árvák könyrban uszó arczaira, hallgatni mely szívfájdalomra valló fel-felzokogásaikat. — Mindehhez nem közönséges lelki erő kell. Az érző szívű orvos tiszte legnehezebb oly órákban, midőn már nem gyógyítani, de emelni, vigasztalni kell. Ehez hasonlónak csak a lelkes tisztét lehet mondani, mikor ő is a haldokló ágyánál megjelenik, hogy az e világból távozóhoz a vallás utolsó szavaival forduljon, és hogy az eláruló, családnak a hitvígasz szavait meghatottan elmondja.

Nekem, mint orvosnak, ki hivatásomat mindenkor hívem teljesítem, sokszor volt alkalmam annak igazságáról meggyőződni, mit idősb kartársaimtól hallottam fiatal koromban. Voltak igen szomorú jelenetek, melyeket át kelle élnem. Egyikét ezeknek, — azt tartom a legszomorubbán, — el fogom beszélni, mely rendkívüli hatással volt reám s felejtetlen marad.

Egy komor decemberi estén nőmmel együtt a kandalló mellett ültünk, beszélgetve nehéz helyzetünkről. A szoba, melyben beszélgettünk, középnyagsága s alacsony volt, két ablakkal az utcára. Ettől jobbra az ajtó egy igénytelen szobácskába nyílt, mely hálól szolgált; balra egy másik ajtó még kisebb szobácskába vezetett, hol a nagy-ritkán felkereső néhány betegemet szoktam fogadni. Néhány darab szonnet dobtam a kandallóba, hogy kissé jobban melegedjék fel a szoba. Künn erősen viharozott; gonosz idő állt be. Kedélyem rendkívül nyomotott volt. Sötét gondolataimnak ura nem lehettem. Nehéz gondok — a megélhetés gondoljai szálltak meg. Reményem, hogy állapotunk tán javulni fog perczenkén tűnt. Utolsó husz font sterlingen, mely összeget egy hét előtt bankáromtól felvettem, néhány sinlingre olvadt le. A jó ég tudja, hogy mire is ment

el. Helyzetünk válságos lett; tenni kellett, hogy ez megszűnjék — és pedig igen rövid időn, — de miként? Mindketten mely gondolatokba merülve hallgatagon néztük a kandallótűzének játszadozó lángjait. Künn az ablakokat csak úgy rázta az erős északi szél.

Tombolt a vihar. Moraja, zúgása behangzott. Nem sokára emberi hangok is hallatszottak. A hangokból csakhamar ki lehetett venni, hogy sokan közelednek lakásunkhoz. Ugy is volt. Néhány percz mulva tisztán kilehetett venni beszédjüket. „Ez az a ház, itt lakik az orvos; vigyázzatok a beteg urra” — kiálták egyszerre többen.

Legott siettem a kapuhoz, melyet már nyitva találtam. A ház szolgálja pár perczrel azelőtt kinyitotta. Amint kiléptem a kapun, a ház előtt égő lámpa fényénél nagy csapat embert pillantottam meg, mely négy férfi körül csoportosult, kik karjaikon egy súlyosan sérültet tartottak.

A négy férfit bevezettem betegemet fogadó szobámba, magát a sérültet pedig egy karszékre fektettem le. A szerencsétlen nagyon szenvedett, ruhája pedig összevissza volt sárosva. Kérdősködésemre, hogy hol esett meg a baj, az említett férfiak egyike mondá: Oxford utcában egy vágatva rohanó kocsit ültötte el, miközben a kerek alá került, melyek lábát összezúzták. A szerencsétlenül járt idegenre tekintve látam, hogy az előkelő osztályhoz tartozik — ezt finom arcvonásai árulták el, hogy magas koru aggyastyán, és hogy nagyon szenved. Nem képedelmeztem — ha lehet — baján segíteni. Előtttem a sebészeti műszereket tartalmazó szekrényemet, felnyitottam s műtétit ollómmal harisnyáját végig metszettem, hogy a sérülés mekkoraságáról meggyőződhessen. Amint ez megtörtént, észre-

érdeklődés hiánya miatt nem tartja kivihetőnek. A bizottság tagjai azonban részben biztos adatokra, részben helyi ismeretekből kiindulva ellenkező nézetben lévén; újból felkérni határozták a parancsnokságot ennek létesítésére.

2. Tudomására jött a bizottságnak, hogy a szomszédos békési járásban, — daczára a „szarvasmarha tenyésztéséről“ alkotott szabályrendelet ide vágó határozott intézkedésének, nyugati fajtájú (tarka) bikákra is adatott ki tenyész igazolvány s így ezek is köztenyésztésre engedélyeztettek, — szíves felvilágosítást kér erre nézve a bizottság, hogy mi módon történhetett ez meg?

3. A járáshoz tartozó községek földbirtokainak hasznosítását is megvizsgálta a bizottság kiküldött két tagja. A vizsgálat általában kielégítőnek tarja a földbirtokok hasznosítását, eltekintve, hogy a talajerő fentartására nincs sem a bérleti, sem a részes mivélésnél kellő gond fordítva. Minden egyes kifogásolt esetben az észrevételek az illető községi közegekkel közöltettek — sőt amennyiben lehetséges volt, a kellő utmutatás is megadatott a jövőre nézve.

A járás 4 községének összes földbirtoka; a hasznavehetetlen, köztértület és illetmény földek leszámítása után 1377 ⁷⁰⁰/₁₆₀₀ kat. hold. 1896 évben kat. holdanként átlag jövedelmezett 20—54 frtot, — tehát az itteni viszonyoknak teljesen megfelelő összeget.

A legjövendelműzőbb s egyszersmind a legjobb talaju Szt.-András község földje, mely ²/₇ frtot s a legcsekélyebb hozamu, de egyszersmint a legszikesebb Öcsöd községgé, mely csak 9—32 frtot hozott kat. holdanként.

4. Örvedetes tudomásul szolgál, hogy 1729 sz. a kelt alispáni átirat is, a mult évi jelentésünkben kifogásolt, azon szabályrendeleti intézkedést, mely a bizottság elé vezetett s megvizsgált tenyész kanok és bikák után 1—3 korona vizsgálati díjat szedni elrendeli, az állattenyésztésre hátrányosnak ismeri el. De minthogy a bizottság működése közben felmerülő költségek eddig az így befolyt díjakból fedeztettek, tehát ezen kiadások más módon való fedezésére nézve is előterjesztést kér az átirat.

A bizottság azt oly módon tartja czél szerűen fedezhetni, hogy a községek a bizott-

ság elé vezetett apaállatok számának arányában közösen egyenlítsenek ki. Annál is inkább, mert ily módon nem csak kizárólag azon tulajdonos, ki felvezeti a bizottság elé apaállatát — aki tehát ez által az állattenyésztés érdekét jobban szolgálja — lesz ezen díjjal megróva; hanem az összes adózó polgárság, mi méltányos is, mert az állattenyésztés fellendüléséből közvetve mindenkinek haszna van.

5. Kivánatosnak tartja a bizottság különösen most midőn a sertésvész pusztit, hogy a sertés miskarolás hatóságilag szerveztessék. Felesleges ennek nagyon üdvös voltát bővebben indokolni. A bizottság azon véleményben van, hogy járásonként 2—4 embernek adassék csak engedély, mely a megállapított drb. szerinti munkadíjakon felül még a községektől is a sertés létszám arányában állandó évi fizetést kapjon — bizonyos szavatolási kötelezettség ellenében. Működésök az állatorvosok felügyelete alá helyezettessék.

6. A földmivélsügyi miniszter úr által kiadott jelentésben foglaltatik, hogy 1894. évben 119 816 drb és 1895-ben pedig 109.605 drb kanczát fedeztek az állami ménnek. Ezen nagymérvű visszaesést a miniszter ur kizárólag az 1893-ik évben felemelt fedezési díjak következményének tudja be. A bizottság azonban azon véleményben van, hogy ezt részben azon folyton erősbödő idegen kérdésnek is kell tulajdonítani, melynek oka a fedezés hiányos keresztül vitelében keresendő.

A kissé nyugtalan természetű kanczák, csaknem mindig üresen maradnak, mert daczára hogy a tulajdonosok többször elővezetik, még sem eresztik reá a mént. A gyakori visszaélések az alkalmazottak részéről szintén nem utolsó oka a kanczák elmaradásának.

Kivánatosnak tartaná a bizottság a kivitelt polgári közegekkel is ellenőriztetni.

7. Végre örömmel jelentjük, hogy a bizottság felhívásának a községek eleget téve, már be is szereztek Mezöhegyesről a bikákat és a kanokat. A bikák meg is jöttek, a kanok azonban, minthogy Mezöhegyesen sertésvész miatt zárlat van, ennek feloldásáig ott marad.

Szarvasi tanítói járáskör.

A „Békésmegyei általános tanító-egyesület“ új alapokon szervezkedik. Járáskörököt alkot, melyek munkabíró, életerős szervei legyenek az egyesületnek.

A „Szarvasi helyi tanító-egyesület“ örömmel értesült a mozgalomról; mert belátta s érzi, hogy vármegyénk tanítóságának egy jól szervezett s hivatalát teljesen betöltő egyesületre van szüksége. S ezen véleményének kifejezést is adott. Folyó évi február 7-én tartott rendkívüli közgyűlésén ugyanis elhatározta, hogy alapszabályainak teljes épségében tartása mellett eddigi rendes működésén kívül szívesen részt vesz a közös munkában s kész a „Békésvármegyei általános tanító-egyesület“ nek egyik szerve gyanánt is, mint „Szarvasi járáskör“ működni.

Egyesületünknek ezen feltételeit a „Békésvármegyei általános tanítóegyesület“ elnöksége csekély módosítással elfogadta. Nevezetesen kimondotta, hogy 1. a „Szarvasi járáskör“ székhelye Szarvas legyen; 2. a „Szarvasi járáskör“ csak egy őszi és egy tavaszi gyűlés tartására kötelezhető; ezen két köteles gyűlésen kívül a „szarvasi helyi tanítóegyesület“ alapszabályai értelmében továbbra is tetszésszerűen működhetik; 3. a „szarvasi járáskör“ az egyesületi alapszabályok értelmében alakítandó meg s gyűléseit a járás más-más községeiben tarthatja; 4. a „szarvasi helyi tanító-egyesület“ tagsági díja az eddigi 2 frt legyen. A 2 frtból minden tag után 1 frt az Eötvös-alap javára fordítatik, mint az illetőknek évi tagdíja; ezen összeget a járáskör pénztárosa külön nyugtatja s beszédés után egyenesen az illető alapnak megküldi. Hogy 50 kr. az általános tanító-egyesület pénztárába fiztetessék, 50 kr pedig a járáskör költségeinek fedezésére fordítassék: egyöntetű eljárás czéljából azon módosítással fogadtatik el, hogy az egész 1 frt a megyei tanító-egyesületi pénztárába küldessék azért, mert az alapszabályok értelmében a járáskörök költségei — költségvetésük összegéig az egyesület pénztárából fedeztetnek.

A „Békésmegyei általános tanító-egyesület“ elnöksége tehát egyesületünk feltételeit csaknem teljesen elfogadta; a változtatás, hogy t. i. az egész 1 frtot az általános tanítóegyesület pénztárába fizessük be, inkább alaki jellegű s csakis a kezelés egyöntetűsége czéljából kivánatos. Minden járáskör megcsinálja a maga költségvetését s azt — esetleg többet is — fizeti a közös pénztár.

Lehetnek, megengedem, kik többre bocsúlik helyi egyesületünknek önnálló s minden tekintetben független működését, kik talán a multra visszaemlékezve fáznak az általános tanítóegyesületnek a multban esetleg néha módosított közgyűléseitől. De, mikor tudjuk azt, hogy most az általános tanítóegyesület munkálkodó szervei a járáskörök s a közgyűlés csak az eredmény összegezésére és ismertetésére s a munkálkodás irányítására való; mikor helyi egyesületünk, jogainak teljes épségben tartása mellett, minden nagyobb anyagi megterhelés nélkül a közös cél elérésében is részt vehet: akkor nem hiszem, hogy volna kartársaink között csak egy is, ki ne helyeselné a „Szarvasi járáskör“ megalakítását.

Az alakuló gyűlést a „Békésvármegyei általános tanítóegyesület“ elnöke, Nagy Lajos s a „Szarvasi helyi tanítóegyesület“ elnöke Benka Gyula Szarvasra, 1897. április 11. d. u. 3 órára, a főgymnasium dísztermébe hívták össze. Kérem járáunk népoktatási intézeteiben működő összes kartársaimat, jelenjenek meg az alakuló közgyűlésen. Mindnyájunknak, egyeseknek s az egésznek érdeke parancsolja, hogy tömörüljünk s a „Szarvasi járáskör“ megalakítsuk!

Slajchó Mihály.

A gazda baja.

Forog az idők kereke feltartózatlanul, folyton újabb meg újabb alakulásokat teremtve, elgázlván mindenkit, ki a tegnaphoz való görccsös ragaszkodásában nem tud alkalmazkodni a mai nap változott viszonyaihoz.

Régi törvény, hogy a kultura haladása sokszor csak olyformán gyarapíthatja a nagy sokaság hasznát, ha bizonyos kisebbséget eddig elfoglalt állásából kisajátít: milliók jóléte gyakran ezer meg ezer apró egzisztencia megsemmisülése árán valósulhat meg. A vasút, mely megnöveszti valamely elhagyott vidék földjének és termékeinek értékét, a fuvaros zsellér kezéből kiveszi a gyepőt és megfosztja a kisgazdát szokott mellékkeresetétől. A gép, mely lángelméjű szerkezetével lehelővé teszi, hogy gyenge gyermek is, egyszerű kézműveléssel s egy óra alatt, több erős embernek napimunkáját végezze: kiszorítja a kézművest a fiatal korában tanult mesterségéből. S mint az egymást hajtó találmányok során feltűnnek egyes új iparágak: mások ismét veszendőbe mennek, és, mint pl. a takácsok, inkább csak az emlékezetben élnek.

Ez az általános átalakulás, mikor a meg szokott régi módot helyettesíti a kétesnek látszó, mert még szokatlan új mód — a gazdaembert sem kímélte. Az ő életviszonyai szintén nagyon változtak, mint változott a földgolyó ábrázata is a folyton szaporodó újabb meg újabb forgalmi vonalak sinpárjaiva!

Az egyszerű földmivelő szintén kénytelen lépést tartani a kor haladásával, különben hátramaradottsága egyszersmind vesztét is jelenti. Meg kell küzdenie a változott viszonyokkal és beletöröndnie abba, hogy Európa többé nem Magyarországhoz folyamodik elsősorban, ha gabonában szükkölködik, s hogy a magyar liszt a világ legjelentősebb piacain versenyen kívül áll. Sőt a szomszéd államok terményein-

vettem, hogy a balláb erős törést szenvedett, mert a bőr és izmok foszlányai közt itt-ott előtűntek kisebb-nagyobb csontszilánkok.

„Ime, amint gondoltam“ — kiáltott fel a szenvedő — „tibia“ és fibula-törés“); önnek elő kell vennie fűrészt.“

Ez a megjegyzése a betegnek meggyőzött arról, hogy a beteg orvos, s hogy világos tudatával bír nagy bajának. Valóban az is volt. Nem vártam, hogy az ily legyen, ép' ezért aztán kétszeres gondom volt a szenvedőre, ki ily módon jutott kezelésem alá. Azon idő alatt, míg én a seb kimosásával és bekötözésével el voltam foglalva, betegem többször elalélt, mi hogy megszűnjék, egy kis pohárka rumot adtam neki.

Ez használt. A jó öreg — kissé megerősödve — mondá: „nagyon tartok tőle, hogy a baj végzetes kimenetelűvé fog válni.“

— Ha azt mondanám Önnek, hogy a baj veszedélytelen, — jegyzém meg, — nem mondanék valót!

„Legyen Istennek akarata“ — szölt elég hangosan a sértült aggastyán, azután egészen halk hangon folytatá: „de nem oly elvetemülté, mint én vagyok.“

Az emberek, kik a beteghez hozzám hozták, s kik London ácsorgó csöcselékéhez tartoztak, most azt kérdék ha vajjon van-e még valami szükség rájuk. Ezt hallva betegemhez fordultam s megkérdeztem őt, nem kellene-e családját a balesetről értesíteni?

— „Szükségtelen“ — mondá — „nekem se családom, se barátom nincsen.“ E néhány szót oly hangon ejtette ki, mely a szívemig hatott.

— „Rendeljek ide a beteg úr számára kocsit?“ kérdé az említett emberek egyike.

— „Nem“ — válaszolt a beteg, — „ily szenvedő mint én, kocsin nem vitethetik; gondoskodjanak e helyett inkább egy hordszékéről.“

*) bokacsont

*) lábcsacsont

et nagy vámmal sújtják, míg az árt leszorítja a mértéktelen konkurrenzia. A fogyasztó pedig csak azt nézi, kitől kapja olcsóbban a buzát: keveset bánja, vajjon Indiából vagy akár Oroszországból, Amerikából vagy akár Ausztráliából hozta a hajó.

Igy született meg az általános panasz: nincs ára többé a gabonának. Olcsóbban kell természetesen és többet, ha boldogulni akarunk. Előáll a kényszerűség, hogy fölhagyjunk a primitív gazdálkodással, melyet apáinktól tanultunk. Mert igényeink is nőttek, az élvezetből is nagyobb részt óhajtunk kivenni, mint a régi világban.

A „kézből szájba” való gazdálkodás korának már vége; a földészembernek manapság olyan tényezőkkel is kell számolnia, melyeket csak pénzrel lehet győzni. Hiszen már a különböző című adók fejében követelik rajta pénzértékre átszámított nyers jövedelmének egy nem csekély hányadát. Kék borítékú könyvecskéje tele van firkálva számtalan rovási címletekkel: földadó, házáadó, személyes kereseti adó feje, valamint családtagjai megcselédjei után. aztán jövedelmi pótdadó, az az adó melyet fizet azért, mert már meg van róva adóval; hozzájárul ehhez külön pótdadó betegpótlási alapra, katonai elszállásolásra, utadó, községi pótdadó, iskolai járulékok stb. stb. és ha nem állít be hűségesen a pénzzel minden negyedévben, hát majd beállít ő hozzá a végrehajtó, hogy lefogaljon és árverezzen.

Hanem az állam, mely a gazdember részéről annyi forintra és krajcárra tart igényt nem igen törődik a gazdember jogosult igényeivel s csak ritkán, esetleg a költségvetési vita alkalmával hangzik fel a parlamentben egy-két szó a földmivelők érdekében. De szó is marad többnyire: a pusztában kiáltó hang.

A földmivelési miniszter rendszerint, akárki legyen is az, áradozik a jóakarattól a kisgazda iránt, de ez csak szóban nyilvánul, egyébként annak mostoha sorsa a régi marad, bár a súlyosbodó megélhetési viszonyok folyton új terheket raknak a vállaira. És bár a kisbirtokos sokkal nehezebben bírja el aránylag súlyosabb terhet, mint a nagybirtokos; a kormányintézkedések mégis inkább annak a támogatását veszik célba.

Pedig épen a kisbirtok volna hivatva a társadalmi rend fentartása érdekében védőbástyául szolgálni a szocializmus ellen. Ép azért az államnak minden figyelmét a kisbirtokos osztály gyarapítására kellene irányítania, és egyrészt ép úgy megakadályozni azt, hogy a latifundiumok a kisebb parasztbirtokokat elnyeljék, valamint másrészt azt is, hogy a kisebb földek örök osztozkodás útján annyira szétdaraboltassanak, hogy többé nem biztosítják a megélhetést. Mert ez csak növeli a paraszt proletáriátust, melyet pedig inkább apasztani lehetne a nagyobb birtoktestek egyszerű feltagolásával.

A megélhetés iránti nehéz tusában azonban támogatni lehetne a gazdembert még másképp is, és pedig könnyű szerrel. Óvjuk meg első sorban attól a sok elősdtől, mely rajta hízik. Eleget kell szenvednie a tőzsdén folyó spekulációkkal teremtett árviszonyok által és eleget kell adóznia a közvetítő kereskedelem javára, melynek segélyére rászorul.

Védelmazzuk meg a parasztot az olyan pénzkölcsönző intézetek ellen, melyek közvetítő üzorszkódásukkal tönkre teszik, Teremtünk olcsó és gyors hitelt.

Miért fizessen a kisgazda-ember a felvett kölcsön után 8% kamatot és azonkívül 2-3% irásdíjat vagy egyéb járulékat egyes intézeteknek melyek a kölcsöntőkét a nagyjövedelmektől 4% és 4½% kamat árán szerzik?

Az olcsó hitel a földmives gazdálkodásában olyannyira fontos tényező, hogy az illetők csak bünt követnek el, ha az eféle üzorszármazékot

hallgatva türik, holott kis jóakarattal törvényes intézkedésekkel is megszüntethetnék az ilyen üzorszármazékot és gyökeresen segíthetnék a most közvetítőknél kiszolgáltatott gazda baján.

S.

Ujdonságok.

— **Békésmegye főispánja.** Békésmegye főispáni széke betöltött és a kinevezést a hivatalos lap mult vasárnapi száma hozta. — A hivatalos lapban a királyi kinevezés így hangzik:

„Magyar belügyminiszterem előterjesztésére dr. L u k á c s G y ö r g y belügyminiszteriumi miniszteri titkár ezen állásától való felmentése mellett Békésvármegye főispánjává kinevezem.”

Perczel Dezso.

Ferencz József s. k.

Egész Békésmegye nagy várakozással és reménységgel tekint új főispánja elé, kinek körünkben boldog otthont és közpályáján sikereket kíván!

A vármegye alispánja a főispáni beigtatás módzatainak megbeszélésére e hó 3-án szombaton értekezletre hívta össze a vármegye állandó bizottságának tagjait. A beigtatást azért kellett husvét utánra április 21-ére tenni, mert a nagy héten ez az ünnep alig lett volna megtartható.

— **Pályázat.** A „Szarvasi helyi tanító-egyesület” igazgató választmányja pályázatot hirdet a következő tétel kidolgozására: „Minő akadályai vannak a magyarországi Szarvason s hogyan lehetne ez akadályokat elhárítani?” Pályázati díj: egy drb 20 koronás arany. Pályázhatnak a „Szarvasi helyi tanító-egyesület” tagjai. Pályázók idegen kézzel írott műveiket jelölgés levél kíséretében 1897. szept. 1 déli 12 óráig, Szarvason az egyesület elnökségénél nyújtsák be.

— **Fogorvos.** Kovács J. Budapestről, tudatja a fogbajban szenvedőkkel, hogy a jövő hét elején Szarvasra érkezik.

— **Táncmulatság.** Rosz j a r o v i e z J á n o s helybeli táncztanító f. hó 19-én vagyis husvét másodnapján zártkörű táncmulatságot rendez a „Közponi” kávéház összes termeiben. Belépti díj: Személyenként 1 korona, családjegy 2 korona. A tiszta jövedelem egy része jótékony célra fordítottik.

— **Majális.** A helybeli főgymn. ifjúságának ez évben is megengedte a tanári kar, hogy tavaszi mulatságát, a majálisát megtarthassa. A majális napjával május 28-át tűzte ki. Az ifjúság már meg is választotta a majális rendezőt, s a napokban kéri föl a tanár urak valamelyikét az elnöki tiszt elvállalására.

— **Husvétli szünnet.** A helybeli főgymnásiumban f. hó 10-én az értesítők kiosztásával veszi kezdetét a husvétli szünnet, mely f. hó 21-ig tart bezárólag.

— **Vasuti kedvezmény.** A helybeli főgymn. tanári kara folyamodványt intézett volt a Közlekedésügyi Miniszteriumhoz, hogy azon vasuti kedvezményt, melyben az állami gymnasiumok tanárait részesíti, rájuk is terjeszse ki. A napokban érkezett meg a miniszter válasza, mely szerint ez a kedvezmény az autonóm felekezeti iskolák tanárainak meg nem adható.

— **Halálozás.** L i p p a i Béla, főgymn. tanárt és nejét fájdalmas csapás érte f. hó 2-án kis fiúknak váratlan elhunytával. A megszorodott szülők fájdalomnak enyhítésére megjelent ott náluk az egész tanári kar, s B e n k a G y u l a főgymn. igazgató megható szóval esett el a veszteséget, s mutatott rá másrészt az enyhítő balsamra, az Úr akaratában való megnyugvásra. A lesújtott szülőknek vigasztul szolgált a fájdalomnak ez-n megosztása.

— **Szarvasi specialitások.** Ez volt a czime amaz igen érdekes közleménynek, melyet a „Szarvas és Vidéke” című lap megeresztett; e közleményben lapunk egyik munkatársa is, mint helybeli különlegesség, azon megismertetésben részesült, hogy két ízben is meg lett énekelve. Lehet, hogy talán különösen a második kiadásu cikknél sértő szándéka is volt; de komoly utánjárás után az derült ki, hogy a cikket egy d i á k írta, munkatársunk e kérdés felét e g y e l ő r e, még pedig azon indokból, hogy sérteni csak az k é p e s, aki elégtételt is tud adni, — egyszerűen a napirendre tér.

— **Öngyilkosság.** Városunk egyik agg, 77 éves polgára, Humenyik Sámuel, volt kórházi gondnok, övének egy örízetlen perczét fölhasználta, a szobája mestergerendájára felakasztotta magát és mire észrevették, — meg volt halva. A szegény ember makacsul érlelte az öngyilkosság szándékát, ez előtt három héttel már fölmetsette ereit, de a gyorsan alkalmazott orvosi segély visszaadta életét. Azóta folyton a halál gondolatával tépelődött s elviselhetlen testi fájdalmi közben, sürrién ismételte, hogy bárcsak a halál megváltaná. Temetése nagy részvéttel folyt le.

— **Hát most már mit csináljak?** Ha valaki, úgy méltán erre a lemondással vegyes kínos szavakra

nyithatta száját Cz . . . polgártársunk, ki a minapában látta meg újból a szabadság sugárzó napját. Nem aszketikusan hajlamból nélkülözötte pedig Cz . . . polgártársunk a szabadság napját, hanem azon egyszerű okból, hogy az államtörvény meginvitálta 9 hónapi elmélkedésre — bigámia miatt. Ez elmélkedésből jött haza Cz . . . polgártársunk Szarvasra s mivel megtanulta, hogy a bigámia meg nem engedhető cselekedet, azért első dolga volt ellátogatni a szolgabírói hivatalba, hol aztán a szolgabíróshoz intézte a fentebbi nehéz sóhaját, kiegészítvén egyúttal ama rébuszszal, hogy — melyik asszonyhoz térjen vissza? — A törvényes alapon álló szolgabíróshoz természetesen az első feleségéhez utasította a mire azonban Cz . . . polgártársunk egyszerű, de határozott választ adott, hogy t. i. az nem kell! Mikor aztán azt a tanácsot kapta, hogy váljék el tehát az elsővel s akkor törvényesen elveheti a másodikát, Cz . . . polgártársunk látható borzongással, de még határozottabb formulában adta a tanácsosok tudtára, hogy — ez meg 500 aranyért se kell neki! — A szolgabíróshoz sokat tapasztalt személyzetén volt erre a bámulás sora. Ez az ember eljön tanácsukat kérni, hogy melyik feleségéhez térjen vissza s ime most egyik sem kell neki. Össze dugja hát fejét fiatalja, öregje s a bizonyító érvek öszszehozása után S . . . . úrra bízta a rábeszélő szó uoklat tartását. S . . . . úr, fiatal ember szavai jövedő hatásának tudatában kezdte eszeleni a választás fontosságát; szavai súlyosodtak; hangja emelkedett, areza kipirult. És nemsokára odaérkezett beszédében hogy a deliquenare olvasta a „Pókayné”-féle: „Melyiket, melyiket, melyiket szerettem.” — S ime a harmas ismétlés mint villámszikra üti meg Cz . . . polgártársunk fülét, ki o szavakra örmökények között borult S . . . . úr nyakába s zokogva rebegte: „Igen, érttem, érttem mit akar mondani! Megyek és választok — egy harmadikat! . . . Isten magukkal!”

— **Korai fűrdő-saison.** A magyarországi fűrdőkben rendszerint későn, csak május hó közepén kezdődik a fűrdő-saison. Jórészt ez az oka annak, hogy a magyar közönség még mindig óriási tömegekben keresi föl a külföldi fűrdőket, holott a magyar fűrdőkben is megtalálhatná a klimatikus hatások és a források gyógyító ereje mellett azokat az infézményeket, melyek a különféle betegségek ellenében szükségesek. Ezen a bajon segít most az utóbbi esztendő során nagyszertű fejlődésnek indult Rajeczfűrdőnek az igazgatósága E fűrdőben ugyanis az idén már április hó 1-én kezdődik a saison. Erre különösen alkalmas rendkívül kedvező éghajlati viszonyainál fogva, melyek már áprilisban is tökéletesen megfelelnek a különböző bajok ellen orvoslast kereső betegeknek. Rajeczfűrdő; hol esztendő-ül-esztendőre szinte meglepő arányokban nyilvánul a fejlődés, mely ezt a gyönyörű fekvésű helyet egyik leglátogatottabb és legkedveltebb magyar fűrdővé tette, a kitűnő gyógyhatásu meleg ásványfűrdő, úgy marienbad és Carlsbad között helyetfoglaló hideg és meleg ásvány ivókurája mellett tavaly óta a modern technika és orvostudomány minden igényeinek megfelelő hidegviz gyógyintézet és a Franzesbádival egyenlő tökéletesen kipróbált vasas lápfűrdők is állnak az üdülést és gyógyulást kereső közönség rendelkezésére. A most életbe léptetett újítás, vagyis az, hogy a saison már április 1-én megkezdődik, hasonlóképp arra vall, hogy a fűrdő igazgatósága semmi áldozatot nem kímél, mikor a fűrdőző közönség igényeinek a kielégítéséről van szó. Rkjeczfűrdőnek vasuti állomása Zsolna, a m. kir. áslam vasutk montén.

CSARNOK.

ÁBRÁND.

Írta: Jamborné-Szekely Lilla.

Boldog gyermekkorom rózsás álma s tavaszi boldogsága! — vissza-visszaszárnysz te fásuló lelkembe . . . Ugy vagyok veled, mint őszszel a költöző madár: siet, siet keletre, délre, hogy a tél hidege elől meneküljön: Te is, boldog emlék, tavaszi álom, évről-évre sietve visszatérsz hozzám, hogy szárnyaidra végy s elvigy engem a Bakony büvös-bájos tájaira.

A zord, kegyetlen tél után, mely igazi dühét a hegyes vidéken önti ki legnagyobb mérvben, — leirhatatlanul édes szó ez: „kikelet.” Még jégkérek fűd imittamott a csevegő-patakocskát, de — óh boldog érzés és bizonyosság! a völgyek déli szegélyén már felittotte fejét az ártatlan hóvirág. Óh, te áldott tavasznapfény, nem hiába sóvárognak utánad a kis libaörző gyermekek ott a zöldelni kezdő pásziton: „Süss fel nap, szép tavaszi nap, mert ha nem sütsz: kis libám megfágnak!” — ha te szétárasztod sugaraidat a csodaszép hegyeken — völgyeken: pár hét . . . és nyoma sincs már a télnek!

Látom megamat ismét, mint gondtalan gyerme-
ket. Ruhám megtépve, kezem megvérezve az irigy bo-
kor tövése által, de nálam a nagy ibolya-bokor. — A
fáradtságtól ellankadva — levelek a rom tövéhez, sze-
meim boldogan követik a szálló felhőket. Majd széthor-
dozom tekintetem a hegyekuralta völgyeken, keblem
tárgul, szívem hevesen dobog . . . s úgy szeretnék
szálni a repülő felhőkkel messze . . . messze, hol nem
érhetne semmi földi salak, nem bántana az emberek
gonoszága s nem emésztenek földi gondok . . . És míg
képzetelem előtt a bodlog gyermekkor képei lebegnek,
míg az ismerős halmokon-völgyeken andalog lelkeim:
gyermekkor ábrándjaink egyik legkinagaslóbb tárgya:
a „csonka torony” is — melyet a nép „leányugrató,
nak” hív — megjelen előttem.

Midőn szép tavaszi alkonyon, ibolya-illattól terhes
légben a tündér ködfátyolok uszkáltak: a hold ezüstös
fénye két deli alakot sugárzott körül, ki a rom tövé-
ben kart karba öltve, csöndesen sétáltak. A közeli er-
dőben édesen zengett a csalogány dala s mintegy visz-
hang gyanánt esongott az ifju a leányka fülehez
hajolva:

— Erzsikém, szeretlek! — és ezen pár szót a
csókok özöne követte.

— Szeretlek én is szívem ifja, — szolt a leány.
— de szívem azt sugja: megcsalsz te engem! — És
folyt a vallomás tovább, fülemülehangra csók volt a
felelet . . . s a leányka boldogan tért baba.

— Anyám, szegény özvegy anyám, boldogak le-
szünk; a földesur fia szeret és . . . én is szeretem!
Elvesz feleségül és megszűnik körülöttnök a nyomor!
Oh, hát örülj, édes jó anyám!

Vigyázz gyermekem! — ez az egyedüli szavam
áradásaidra. Átok a szépség és te szép vagy, nagyon
szép, de lelked még szebb. És ismét mondom: vigyázz,
mert ha szépségeden homály esik: lelked fog elsöté-
tülni örökre! A sátán kísért, de ragaszkodjál az erény
angyalába! A szegény leányt, aki szép: csak szeretni
ezokták az olyan nagy urak, de nem feleségül venni! . . .

De a szívnek parancsolni csak keveseknek ada-
tott osztályrésztül: a leányka ismét ott volt ifjával a
csonka-torony alatt.

— Nézd szépséges Erzsikém, nem jó volna e, ha
őseim e rombadült sásfészékét megtekintenők? Jár fel
édes, nézd a kulcsot is elhoztam velem!

S az ártatlan, semmi rosszat sem gyanító leány
bátran, örömmel ment a kinyitott ósdi ajtón — előre;
könnyű lábaival szinte repült fel a csigalépcsőn a ma-
gasba, az ifju alig bírta követni. Midőn az öztermetű
leány a torony tetejére ért: nevetve tekintett szerel-
mesére vissza. Amikor az ifju is fölérkezett: ismeret-
len láng gyult ki szemében s a leányt vadul szoritva
erős karjai közé, suttagá fülebe a szenvedély sóha-
jával:

— Ah, végre az enyém leszel, gyönyörűséges
gyöngyvirágom! Most, most itt az elhagyott, senki által
nem kémlelt helyen teljék el boldogságban és kéjben e
nehány percz! . . . és megkezdődött az erény harcza a
kísértő sátánal. . . És az erény, a józan erény és ártatlan-
ság lepötyözte az elbódult sátánt: a leányka hosszas és
erős küzdelem után kiszakította magát a kéjlihegő ifju

karjai közül és hűbozás nélkül ugrott le az alattuk tá-
tongó roppant mélységbe.

A gonoszlelkű csábító lesietett s csak egy szárd
tekintetet sem vetett az összetört, kiszívott lilium-
szárra.

Minek is? Hisz czélját meghiusította az oklatan;
inkább választá a halált, mint csalfa szerelmesnek a
karjait!

— Szegény özvegy anya, eltemetté gyönyörű
leányát, kit meg is fogott az átok, mert hosszú évek
után, amikor eltogyott az ősi vagyon — hazajött szü-
lőhelyére s mint koldus, tengette nyomorult életét . . .
azóta hívják a csonka-tornyot „leányugrató”-nak.

Igy beszélt ezt az én kedves nagyanyám, midőn
tavaszi délutánokon ibolyakoszorukat vettünk kedveseink
sírjára s utunk a „leányugrató” alatt vitt el.

Ábrándjainnak színhelye, csonka-torony. Tudom,
most is viritnak halmaiden az ibolyák és ifju leányok
most is szint oly dobogó szívvel hallgatják bánatos re-
gédet anyjuktól s nagyanyjuktól, mint hajdan én hall-
gattam . . . Most már visszazáll képzetelem töled ide
a délibábos Alföldre, hová sorsom vetett. Hisz tagad-
hatatlan, itt is szép és kedves a tavasz, de ott a he-
gyek között, a regényes váromok tövében: ott leirba-
tatlantul szebb!

Boldog én, hogy gyermekkorom tündéridejét ott
tölthetem el s a varázsló képzelet minden tavasszal
visszavisi oda lelkeimet, hogy újra ábrándozzam a
gyermekkor boldog, rózsás álmairól!

Közgazdaság.

Állattenyésztésünk egyik baja.

A nyugatról importált szarvasmarhák, az
angol hus-sertések hova-tovább nagyobb tért
foglalnak hazánkban. S annak dacára még
ma sem vagyunk tisztába azzal, hogy tulaj-
donképen melyik szarvasmarha fajta is a leg-
hasznosabb az importáltak közül, azért, mert
az ugyanazon fajtát tenyésztő gazdák nyilat-
kozata, tapasztalata is eltérő. Kétséget sem
szenved, hogy a talaji és égalji viszonyok vi-
dékenként eltérők lévén, más és más tapasztalatra
vezetik a tenyésztőket; e különböző, sokszor egyenest
ellenkező eredményeknek még-
is legáltalánosabb oka az, hogy az a piros-
tarka, vagy borzderes szarvasmarha hazájában
sokalta jobb takarmányozáshoz volt szokva,
mint a minőben Magyarországon a legtöbb
részestül. Erőtakarmányért pénzt a magyar gazda
nem igen ad, de a mellett arról sem gondos-
kodik, hogy elegendő és jó minőségű szálás
takarmánya legyen. Vajjon hány gazdaság van
az országban a hol a takarmány, a jó minő-
ségű széna, lóhere, luczerne bővében van. Na-

gyon sok bizony nincs, a legtöbb helyt már a
tél kezdetén nagyon takarékoskodnak a széná-
val, szalmával pótolván azt részben. Bátran
elmondhatjuk, hogy állattenyésztésünk egyik
legnagyobb baja, hogy nem rendelkezünk ele-
gendő mennyiségű takarmánnyal, a minek
következtében különösen a szarvasmarha las-
sabban fejlődik, későbbben válik értékesíthetővé,
s akkor sem kapunk érte olyan árt, mint a mi-
nőt kaptunk volna jobb tartás mellett, talán
egy fél évvel vagy egy évvel is korábban.

E körülménynek egyik oka, hogy ország-
szerte általában véve kevés takarmányt termesztünk,
hogy az utóbbi 10 év alatt a rét-terület
körülbelül 100,000 hektárral megapadt, a má-
sik pedig, hogy réteink termésátlaga nem ki-
elégítő, mert azokat semminemű ápolásban
nem részesítjük. Így pl. 1894-ben a rétek át-
lagos termése — országszerte — hektáronként
22.99 mm. volt, holott pl. Németországban
ugyanakkor 32.1 mm., sőt Horvát-Szlavonor-
szágban is 27.96 mm. volt.

Ezen mindenestre segíteni kell, az által,
hogy a szántó-területen is több takarmánynö-
vényt termesztünk, a rétek termőképességét is
boronálás, trágyaléveli megöntözés, vagy 4-5
métermázsa Thomas-salak felhítése által fo-
kozzuk. Különösen a rétek termőképességének
fokozása nagy fontosságú dolog volna illetén-
képen több takarmányt termeszthetnők a nél-
kül, hogy ezért több szántóföld-területet kellene
lefoglalnunk.

E csekély fáradság bőven adná meg játal-
mát az állatállomány inteoivebb fejlődésében,
minek folytán azok hamarabb válhatnak piac-
képessekké, hamarabb forogna a bennük fekvő
tőke, s így okvetlenül nagyobb hasznót mutat-
na gazdaságunk ezen nagyfontosságú ága.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:
S ZIKES ANTAL.
Társ-szerkesztő MIHÁLYI JÓZSEF.

Dús mellékkezesetet

nyujtunk mindazoknak, kik törvényesen
engedélyezett sorsjegyek részletfizetésre
való eladásával foglalkozni kívánnak.

Némi tevékenység mellett navonként
150—200 frt könnyen megkereshető.

Ajánlatok czimzendők:

May Eifer és Adler
bank és váltó-üzlet,
Budapest.

H I R D E T É S E K.

3606 tkv.
1896

Hirdetmény.

Alólírott tkvi hatóság részéről közhírré tétetik, hogy a szarvasi
ág. hitv. ev. főgymnásium, tanári nyugdíjalap pénztárának Buzás Mi-
hály elleni 100 frt és jár. iránti követelése kielégítése végett a szarvasi
1440 sz. tkvben Buzás Mihály tkvi tulajdonául felvett $\frac{5346-50}{b-2}$ hrsz.
Zvara dűlőbeli szántó 672 frt kikiáltási árban nyilvános árverésen el-
adatni rendeltetvén, arra határidőül 1897. év május hó 1-ső napjának
d. e. 8 órája ezen tkvi hatóság árverelő helyiségébe kitűzetett, mely
határnapon az érintett ingatlan becsáron alól is eladatik.

Kikiáltási ár a becsár, bánatpénz a becsár 10%-a vételár $\frac{1}{3}$
része az árverés napjától számított 20 nap; a második $\frac{1}{3}$ -da ugyan-
azon naptól számított 40 nap és a harmadik $\frac{1}{3}$ része, amelybe a bá-
natpénz is betudatik 60 nap alatt fizetendő 5%-os kamatokkal.

Vevő az ingatlanok az árverési naptól számított 15 nap mulva
lép birtokába, amennyiben ez idő alatt utóajánlat vagy előterjesztés nem
tétetnek. A többi feltételek alulírt tkvi hatóságnál a hivatali órák alatt
és Szarvas község házánál megtekinthetők.

Kir. jbiróság, mint tkvi hatóság.
Szarvason, 1897. febr. 10-én.

Mészáros,
kir. járásbíró.

3009 ikt.
1896

Árverési hirdetményi kivonat.

A szarvasi kir. járásbíró, mint telekkönyvi hatóság közhírré
teszi, hogy Lichtenstern testvérek végrehajlatónak Engel Dávid örökösei
végrehajtást szenvedő elleni 232 frt 85 kr tőkekövetelés és járuléka
iránti végrehajtási ügyében a szarvasi 496 sztkvben A I 1 rsza fekvő
880—881 hrsz beltelkes házra az árverést 1830 frban ezennel megál-
lapított kikiáltási árban elrendelte, és hogy a fentebb megjelölt ingatlan
az 1897. évi ápril hó 8-ik napján délelőtt 8 órakor a szarvasi kir.
járásbíró, árverelő helyiségében megartandó nyilvános árverésen a
megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fog.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlan becsárának 10%-át
vagyis 183 frtot készpénzben vagy az 1881. LX. tcz. 42 §-ában jelzett.
árfolyammal számított és az 1881 évi november hó 1-én 3333 sz. a.
kelt igazságügyminiszteri rendelet 8 §-ában kijelölt ovadékképes érték-
papirokbán a kiküldött. kezéhez letenni, vagy az 1881. LX. tcz. 170 § a
értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított
szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Kir. jbiróság, mint tkvi hatóság
Szarvason, 1896. december 15-én.

Mészáros,
kir. járásbíró.